

[Statsministeren.]

Finansloven og slettede, hvad vi mente det var forsvarligt at slette, og skar ned saa at sige overalt og meget haardt endda, saa haardt, at det maa indrømmes, at der er enkelte Steder, ja i Virkeligheden flere Steder, hvor det maaske var for haardt. Men hvis man vilde følge de Herrer her — det vilde i øvrigt for Statskassens Vedkommende ikke være saa overordentlig store Beløb, der vilde opnaas, det er een Side af Sagen —, saa vilde der paa mangfoldige vigtige Omraader opstaa et fuldstændigt Kaos, og derfor maa jeg paa Regeringens Vegne fraraade Vedtagelsen af disse Ændringsforslag. Noget helt andet er, at saaledes som den økonomiske Situation er, mener jeg, at vi skal holde igen og være meget forsigtige med nye Bevillinger. Vi skal ikke straks, fordi der kommer en Deputation med Ønske om Statstilskud til dit og dat, bevilge det. Vi skal holde igen, og vi skal ogsaa Gang paa Gang, Aar efter Aar undersøge, om de Bevillinger, vi har, kan ned sættes, men opføre en Leg med det hele, saaledes at vi pludselig i Aar stryger det, vi har arbejdet med gennem en halv eller en hel Menneskealder, for saa maaske igen at tage det op om nogle Aar, det kan vi ikke. Og derfor maa jeg som sagt fraraade Vedtagelsen af disse Ændringsforslag.

Sluttelig skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der omtalte Samraadet vedrørende hurtigere Ekspedition af Sagerne i Centraladministrationen, sige, at jeg tror ikke, jeg dér har givet Udtryk for dette, at der ikke fra Regeringens eller fra min Side kunde gøres noget for at fremme Ekspeditionen. Men jeg tillod mig under Samraadet at gøre opmærksom paa, at selv om det utvivlsomt er saaledes, at der i enkelte Kontorer ikke vises den fornødne Omhu for, at Sagerne Ekspedition fremmes paa den Maade, de skulde fremmes paa, saa er der ingen Tvivl om, at Statens Administration i Øjeblikket er Genstand for en Omtale ude i Offentligheden, der ikke er berettiget efter de faktisk foreliggende Forhold. Jeg fremdrog i Finansudvalget et saadant Eksempel, jeg tilfældigvis var blevet bekendt med, fordi en Mand havde skrevet privat til mig, og hvor det viste sig, at en Sag, om hvilken hele Befolkningen i den paagældende Egn troede, at den beroede i Ministeriet og havde ligget dér i 3½ Aar, overhovedet slet ikke var kommet til Ministeriet før for kort Tid siden. Det var altsaa en lokal Repræsentant for en vis Virksomhed — jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder —, der havde

holdt Sagen tilbage. Det var dér, der var smølet med Sagen, og saa ligger jo Matrikulkontoret eller Landbrugsministeriet eller Centraladministrationen saa behageligt langt borte, og naar man saa bliver rykket for Sagen, siger man, at den ligger i Ministeriet. Nu siger jeg ikke dette, fordi jeg tror, at det altid er saadan, for undertiden ligger de paagældende Sager maaske nok i Ministeriet, og derfor vil jeg gerne benytte den Lejlighed, som denne Forespørgsel og dette Samraad har givet, til ikke blot overfor Folketingets Medlemmer, men her, hvor Pressen er til Stede, overfor hele Offentligheden i vort Land at fremkomme med en indtrængende Anmodning om, at enhver, der mener at have noget som helst at beklage sig over med Hensyn til langsom Ekspedition i Centraladministrationen, uophødeligt og direkte vil henvende sig til den vedkommende Minister, idet der da vil blive draget Omsorg for, at Sagens Ekspedition bliver undersøgt. Dette vil have Betydning med Hensyn til at fremme den paagældende Sag, men det vil navnlig have den Betydning, at vi virkelig faar sikker Kundskab om, hvorvidt det er rigtigt, at der foregaar en saa langsom Ekspedition, som der tales saa meget om, eller om det ikke i Virkeligheden forholder sig paa den Maade, at man skyder Skylden over paa en Centraladministration, der er ganske uskyldig i den Forsinkelse, der har fundet Sted. I den Tid, jeg har været Minister, har jeg saa ofte og saa mange Steder hørt denne Beklagelse over Centraladministrationens Langsomhed, men det har i mangfoldige Tilfælde vist sig, at naar man fik fat i den enkelte Sag, laa Skylden helt andre Steder. Derfor retter jeg den Opfordring til Offentligheden, at man, naar man mener, der er Grund til at klage, ikke nøjes med at stikke det i Lommen eller at gaa rundt og fortælle det til Naboer og bekendte, men at man gaar direkte til den paagældende Minister, saa at Sagen kan blive undersøgt. Jeg tror, det er den rigtigste Vej til at faa Bund i dette Forhold; saa faar man at vide, hvor meget eller hvor lidt der er om den Tale om Centraladministrationens Langsomhed.

Willesen: Det ærede Medlem Hr. Hauge kaldte vore Ændringsforslag for Paradeforslag, men han vilde ramme bedre, om han anvendte den Betegnelse, jeg selv brugte i min Indledning, at det er Principforslag. Og at et Parti, naar det Gang paa Gang stiller sine principielle Forslag, men ikke kan faa dem gennemført, kommer ud for at faa dem betegnet som Paradeforslag,